

Een prachtige speelruimte voor geitjes...

Kort verhaal gebaseerd op eigen ervaring

Een prachtige speelruimte voor geitjes...

'Dat is leuk een paar geitjes, geeft wat leven. Dat stukje weiland is een prachtige speelruimte voor die diertjes. Ik heb drie bokjes die kun je hebben.' Mijn oom bekrachtigde zijn gift met een klop op mijn schouder.

'Stinken die dieren niet?'

'Ben je gek, dat zijn maar kleintjes, die ruik je amper.'

De volgende dag stond hij met veewagen voor de deur. Achteraf gezien had enige argwaan voor zijn voortvarendheid in mij op mogen komen. Maar op dat moment zag ik alleen dat de bokjes inderdaad voor wat leven achter het huis zorgden. Mijn buurman, die helemaal gek is op dieren, greep iedere gelegenheid aan om in mijn weilandje bij de bokjes te zijn.

Twee dagen later, mijn vrouw had net de warme maaltijd opgediend, ging de bel.

'Hebt u geitenbokjes meneer?' vroeg het jongetje aan de deur.

'Ja...hoezo?' Ik verbaasde mij telkenmale hoe snel de tam tam in ons dorp werkte. Niemand had ik verteld over de bokjes...mijn buurman misschien?

'Er lopen drie bokjes langs het spoor, een kilometer verderop. Ik zal u wijzen waar.'

Ik liep snel naar het weilandje en warempel, de bokjes waren weg. Ik griste touw van het rek in de garage en liep naar mijn buurman. 'Kun je even meekomen, we moeten de bokjes gaan vangen.'

De buurman was meteen van de partij en het jongetje wees ons de plaats. Er waren behoorlijk wat pogingen nodig om ze te vangen, maar als onverzettelijke helden liepen we uiteindelijk met ze terug naar de wei. We onderzochten de plek waar ze uitgebroken waren en repareerden het draadgaas. Ik bedankte mijn buurman voor de hulp; daarna bracht ik de magnetron in stelling om nog iets van mijn avondmaal te maken. Ik had amper twee happen genomen toen de bel ging. Mijn buurman stond hijgend voor de deur.

'Ik zag de bokjes net voorbij rennen. Ze zijn nog niet ver.'

Snel nam ik weer de touwen van het rek en we renden voor de tweede keer die dag achter de beesten aan.

'Geiten moeten kunnen klimmen, dan breken ze niet zo snel uit' wist mijn buurman te vertellen.

'We maken midden in de wei een soort klimrek. Ik heb nog wel wat boomstammen en een paar pallets.'

We gingen meteen aan de slag en al tijdens het bouwen sprongen de bokjes op de boomstammen. Het eindresultaat oogde niet, maar het was wel effectief en door de klimactiviteiten zijn de bokjes zeker vijf dagen achter elkaar niet meer uitgebroken. Daarna werd het onze dagelijkse bezigheid om de geitjes ergens in het dorp te vangen, hoe goed en hoe stevig we de afrastering ook onderhielden. De dorpsgenoten konden erom lachen, tenminste degenen bij wie het bloemenperkje nog niet was kaalgevreten en de nodige sterke verhalen deden al snel de ronde waarbij wij voor 'bokkenrijders' werden uitgemaakt.

De bel ging drie keer achter elkaar. Een enthousiaste buurman aan de deur.

'Ik heb de oplossing voor de bokjes: Lisa!' Hij glimlachte van oor tot oor.

'Lisa???' Ik had werkelijk geen idee wat hij bedoelde.

'Lisa is de geit van ouder echtpaar, een dorp verder. Ik verzorg haar vaak en zij vinden het goed dat we haar bij de bokjes plaatsen. Zij is heel rustig en is nog nooit uitgebroken.'

‘Hoe kan die Lisa nou het uitbreken van de bokjes oplossen?’

‘Snap je het dan niet? Lisa is een vrouwtje en die bokjes willen maar een ding...Dat doen ze liever dan uitbreken. Ze is wel drie maten groter, maar het is te proberen. Morgenmiddag heb ik vrij en dan wandel ik wel met haar hier naar toe. Het is maar drie kilometer.’

Aangezien ik er meer dan tabak van had om iedere dag achter de bokjes aan te gaan, stemde ik in. En de buurman kreeg gelijk. Ook al liet die grote Lisa de kleine bokjes niet toe, ze waren niet weg te slaan bij haar. Wat zowel mijn buurman als ik niet wist...de bokjes gaan in dergelijke situaties andere geuren produceren, of beter gezegd, een ondraaglijke stank. In no time leek het hele weiland een bastion van opeen gestapelde penetrant geurende luchtblokken. De oogst van de appel- en perenboompjes moest ik als verloren beschouwen. Een hap in de vrucht smaakte als een hap in een geitenkeutel.

Na een congres van twee dagen kwam ik thuis. Al vanaf de straat drong de penetrante geitenlucht zich op aan mijn neus en het besef kwam dat het de hoogste tijd werd om in te grijpen. De volgende dag moest mijn auto voor de beurt naar de garage en ik kreeg van de garagehouder een vervangend voertuig, een Lada. Dit was hét moment, dé gelegenheid. Ik ging naar mijn buurman. ‘We gaan Lisa terugbrengen. De stank is niet meer te harden. Ik heb een auto om haar te vervoeren.’

Hij keek naar de inrit, zag de auto en vroeg verbaasd. ‘Je bedoelt toch niet in die Lada? Maar dat is een personenauto!’

Ik knikte, hij haalde zijn schouders op en liep mee naar het weiland. We deden Lisa een touw om haar nek en ze liep gedwee mee tot aan de auto. Maar haar achter in de auto krijgen, bleek andere koek. Uiteindelijk hebben we beide achterportieren geopend, Lisa voor het portier geplaatst, het touw om haar nek verlengd en vervolgens het touw over de achterbank naar het tegenoverliggend portier geleid. Ik liep om de auto zodat ik aan de andere kant kon trekken en mijn buurman achter Lisa, zodat hij kon duwen. Lisa kon geen kant meer op en hoe zeer ze ook tegenstribbelde, op een gegeven moment hadden we haar in de auto. Maar wat doet een angstige geit? Juist ja, ze poepte en pieste de hele achterbank vol. We deden snel de portieren dicht.

‘Ga jij niet achter bij haar zitten?’ vroeg ik aan mijn buurman.

‘Denk je dat ik gek ben? Ik ga echt niet op stront zitten.’ Hij nam plaats op de rijderstoel en pakte het touw vast dat om de nek van Lisa zat. Ik ging achter het stuur zitten en Lisa stak haar hoofd tussen mij en mijn buurman die het touw stevig vasthield. De buurvrouw kwam op dat moment naar buiten. Ze keek in de auto, ze sperde haar ogen ver open, keek nog eens, ‘Waaaaah’, sloeg haar beide handen voor haar mond, kromde haar lichaam, kruiste haar benen, boog door haar knieën en schokte met haar schouders. Hoe hard ze ook haar benen tegen elkaar drukte, een langzaam groter wordende natte plek rond haar kruis, verried een zodanige lachbui dat ze de controle over haar lichaam had verloren. We lachten mee, zwaaiden naar haar en reden weg. Soms moest ik even toeteren om aandacht te trekken, want het was fantastisch om de gezichtsuitdrukkingen van dorpsgenoten te zien als ze in de auto keken: mijn buurman, ik achter het stuur en daar tussen Lisa. Weer thuis gekomen, kon ik uiteraard de achterbank gaan schoonmaken. Dat ging nog enigszins, maar hoe lang ik ook de portieren had laten openstaan en hoeveel parfum ik ook gespoten had, de geitengeur in de Lada liet zich niet verdringen. De volgende dag ging ik mijn auto ophalen en gaf de garagehouder de sleutels van de Lada terug. ‘Bedankt voor het vervangend vervoer, maar die auto hoeft je me niet meer te geven...die stinkt alsof iemand er een geit in vervoerd heeft.’ Ik draaide me snel om en liep weg, de garagehouder in verwarring achter latende.

Een paar dagen later werd ik door een collega uitgenodigd om zijn nieuwe aankoop te bezichtigen: een oud boerderijtje met een ouderwetse huisweide erom heen. Dit was mijn kans. 'Dat stukje weiland is een prachtige speelruimte voor geitjes. Ik heb drie bokjes die kun je gratis hebben. Dat is leuk, geeft wat leven.'

Hij keek mij aan. 'Stinken die niet?'

'Het zijn maar kleintjes, die ruik je amper. Mijn oom brengt ze morgen langs.' Dat was het minste wat hij voor mij kon doen.

Sjef Leenen

September 2018